

והא אינו כן.

דהא תניא: כלי אבנים כלי גללים וכלי אדמה — אין מקבלין טומאה, לא מדברי תורה ולא מדברי סופרים.

אלא, שמע מינה שהברייתא מדברת בחותם של מתכת.

ומסקינן: שמע מינה.

אמר מר, שנינו בכרייתא: ולא יצא העבד בזוג שבצוארו אבל יוצא הוא בזוג שבכסותו.

והוינן בה: זוג שבצוארו — אמאי לא יצא בו? דילמא מיפסיק, ואתא לאיתויי בידו. אם כן, זוג שבכסותו נמי ליהוש, דילמא מיפסיק, ואתי לאיתויי.

ומשנינן: הכא במאי עסקינן, דמיחא ביה מומחא שחיבר את הזוג על ידי אריגתו בבגד, ולא חיישינן שיפסק הזוג⁽³⁷⁾.

וכדרב הונא בריה דרב יהושע, דאמר רב

הונא בריה דרבי יהושע כל שהוא ארוג בבגד לא גזרו בו רבנן שלא להוציאו⁽³⁸⁾, שלא חששו שמא יפסק.

אמר מר: לא תצא בהמה לא בחותם שבצוארה ולא בחותם שבכסותה ולא בזוג שבצוארה ולא בזוג שבכסותה, זה וזה אין מקבלין טומאה.

ותמינהו: וכי זוג דבהמה אין מקבלין טומאה?

ורמינהו: הרי שנינו בכרייתא: זוג של בהמה — טמאה, דהיינו, מקבלת טומאה, משום שיש לזוג דין כלי לקבלת טומאה, וכפי שיתבאר.

וזוג של דלת — טהורה שהדלת מחוברת ב-ב לבית, והבית מחובר לקרקע, ואינו מקבל טומאה, והזוג בטל לגבי הדלת.

זוג של דלת, ועשאו לזוג של בהמה — טמאה, ראויה לקבל טומאה מכאן ולהבא, ודי בכך שחישב עליה לעשותה לזוג של בהמה, כי כל הכלים יורדים לקבל טומאה

ארוג בבגד לא גזרו בו ומותר כמו זוג, אלא שהברייתא כתבה את הדין לפי מנהג העולם שזוג הוא ארוג [בדרך כלל] ומותר, וחותר שאינו ארוג בבגד [בדרך כלל] אסור.

38. רב הונא אמר את דבריו לגבי חציצה בטבילה, שכל אריג אינו חוצץ בטבילה משום שאינו מהודק לגוף וכמבואר בגמרא לעיל [נז], א] אלא שהוא כלל בלשונו גם את הגזירה שלא לצאת בשבת בדבר שעלול ליפול [או להורידו], שעל אריג לא גזרו. תוספות וכך משמע מרש"י. והריטב"א מפרש את הדימוי לדיני אריג

37. והקשו התוספות אם כן שהברייתא מדברת בארוג בבגד מדוע חילקו בין חותם לזוג, הרי שניהם מדובר באותו אופן שהם ארוגים בבגד ויהא מותר גם חותם, שהוא אריג ולא גזרו בו? ותירצו שגזרו בחותם ארוג אטו חותם שהוא תלוי ומשום שאין דרך לאורגו בבגד וגם אינו נעשה בכל הבגדים ויכול להורידו מהבגד, אבל זוג שדרך העולם הוא לאורגו בבגד והוא מצוי בכל הבגדים לנוי, לא הצריכו לקלקל את הבגד ולחתוך זוג שהוא ארוג בבגד. [בר"ן נראה שהם שתי סברות ותירוצים שונים]. והריטב"א ור"ן תירצו שבאמת גם חותם